

at det er et meget indskrænket Omraade, indenfor hvilket Amtsraadene ifølge § 12 skulde kunne tage Beslutning i denne Henseende, idet de kun maae bevillge Udgifter, som ikke overstige en Sum, der fordeelt paa Hartkornet udgjør een Mark pr. Tønde; men da man ikke for Tiden kan paapege bestemte Udgifter, der nu skulde kunne tænkes affholdte af denne Sum, synes jeg ikke, der er Anledning til at gaae ind paa en saadan Bestemmelse; thi bliver der med Tiden Udgifter at udrede af Amtsrepartitionssonden, staaer det jo den lovgivende Magt frit for ved en Lov at bestemme, hvor høie disse Udgifter maae være, til hvilke Formaal de maae affholdes, og paa hvilken Maade de skulde fordeles mellem Kjøbstad og Land. Jeg seer derfor ikke rettere, end at man for Tiden kan hjælpe sig med den første Deel af § 12 og lade den øvrige Deel bortfalde, og jeg har fastholdt Forlangendet om den deelte Afstemning for at give Thinget Leilighed til i denne Henseende at give sin Mening tilkjende.

Utsættelse: Et æret Medlem har stillet et Forslag om, hvor Regaters Bestyrelse skal henlægges, men det forekommer mig, at dette Forslag ikke er heldigt. Det er tvivlsomt, hvorvidt denne Bestyrelse kan tages bort fra de Autoriteter, hvortil den engang er henlagt, saalænge disse ere tilstede, men kan den det, eller høre disse Autoriteter op at være til, da er det Regjeringens Pligt at lægge den derhen, hvor den er simplest og sikrest, istedetfor at fordele den mellem forskjellige Bestyrelser, der ikke kunne varetage den paa en simpel og sikker Maade. Overbestyrelsen beholder Regjeringen i sin Haand, men denne Udskykning af Bestyrelsen til mange forskjellige Amtsraad er vistnok et stort Misgreb. Det Nærmeste er at lægge Bestyrelsen hen, hvor det, der skal bestyres, er tilstede, uanseet hvor Udbyttet skal hen; men jeg fastholder, at hvad der er lagt hen til at bestyres af Stiftsbestyrelserne, hører under disse, saalænge de ere til; naar de opføre at være det — Staten behøver ikke at holde Stiftsbestyrelserne for at bestyre Regater — da maa Staten lægge Bestyrelsen et andet Sted hen, men ikke før. Stiftsbestyrelserne indeholde i sig et saakaldet kirkeligt Tilsyn;

at man maa forudsætte, at de, der have stiftet Regater, have haft en Hensigt med at lægge deres Bestyrelse derind under, og denne Hensigt bør man ikke overse, i det Dieblit Stiftsbestyrelsen, det vil sige et blandet Tilsyn af den kirkelige Amtmand, Biskoppen, og den verdslige Amtmand, den virkelige Amtmand, er forudsat. Jeg maa meget tilraade det ærede Medlem at tage Endringsforslaget tilbage eller Thinget at stemme derimod og at lade Regjeringen beholde den fulde Ansvarlighed for, hvor den henlægger Bestyrelsen af Regater; deri troer jeg ikke, at vi skulde tage nogen Deel. — Hvad Befordringsgodtgjørelserne angaaer, da troer jeg, at der mangler en Bestemmelse i de forskjellige Forslag, der foreligge. Jeg troer, at det er omtrent ligegyldigt, hvilket af disse man antager; jeg skal indrømme, at det er det Simpleste og Naturligste, at alle Rejseomkostninger godtgjøres, men een Ting skulle vi vel lægge Mærke til, nemlig, at Staten efterhaanden paatager sig overordentlig store Udgifter for ved offentlige Midler at skaffe billigere Befordring, og det er derfor urigtigt at give Penge ud til Borgerne til privat Befordring, naar de kunne befordres billigere ved den offentlige. Der bør derfor tilspøies „saafremt ikke Bedkommende kan befordres billigere ved offentlige Midler“; thi naar Bedkommende ved saadanne kan befordres for een Mark pr. Mil, er det urigtigt at give tre Mark ud for Befordring ved private Midler. At Bedkommende giver een Mark pr. Mil eller lidt derover for at kjøre paa Jernbanen, medens han faaer tre Mark for denne Mil, det er en Urimelighed, det bør ikke finde Sted, det bør intet Amtsraadsmedlem kunne ville tage imod, og det bør Loven ikke tilkjende. — Hvad Vren angaaer, saa ville Uttringerne derom passe ligesaagodt paa alle Embedsmænd som paa de valgte Amtsraader; det er en Vren for en Mand, naar han bliver udnævnt til Embedsmand; jo højere Embedet er, desto større er Vren, og jo mere maa han være opfordret til at gjøre Alt omsonst. — Den Paragraf, der egentlig har foranlediget mig til at tage Ordet, og med Hensyn til hvilken jeg har været meget i Strid med mig selv, om jeg ikke skulde stille Endringsforslag, er § 12, der i allerhøjeste Grad er ufuldkommen. Jeg skal indrømme,